№ 53. Środa 5. Marca 1862. Rok wydania 52.

Z Dodatkami kosztuje w prenumeracie: Bez poczty: kwartalnie 4 zł.; miesięcznie 1 zł. 40 cent. Z pocztą: kwartalnie 5 zł.; miesięcznie 1 zł. 75 c. w. a.

GAZETA LWOWSKA.

Insercya w półkolumnie, drukiem garmont, 7 centów od wiersza. — Reklamacye są wolne od opłaty pocztowej.

Monarchya Austryacka.

Rzecz urzędowa.

Jego c. k. Apostolska Mość raczył najwyższem postanowieniem z dnia 3. b. m. przeznaczyć najłaskawiej dla dotkniętych powodzią mieszkańców z nad Wisły pięć tysięcy reńskich.

Z prezydyum c. k. Namiestnictwa.

We Lwowie, dnia 5. marca 1862 r.

(Z urzędowej części Gazety wiedeńskiej.)

Dnia 1. marca b. r. odbyło się 352 i 353 losowanie dawniejszego długu państwa, i wyciągnięto seryę nr. 469 i 246. Serya 469 zawiera obligacyę skarbową stanów czeskich nr. 164.856 z pierwiastkową stopą procentową 4 pct. i trzydziestą drugą częścią kapitału, i niższe austryackie stanowe obligacye skarbowe z dnia 30go kwietnia 1767 z pierwiastkową stopą procentową 4 pct., a to od nr. 23.450 do nr. 23.680 włącznie, i od nr. 23.689 do 25.093 włącznie z całkowitą ilością kapitału, i nr. 23.684 z piątą częścią kapitału w ogólnej sumie kapitału 1,247.647 zł. 20½ c.

Serya 246 zawiera obligacye kamery nadwornej o rozmaitych stopach procentowych, jako to: nr. 80.220 z dziesiątą częścią, nr. 81.560 z ósmą częścią, nr. 83.996 z szóstą częścią i nr. 83.838 do nr. 83.995 włącznie z całkowitą ilością kapitału, dalej najwyższe obligacye długu państwa nr. 1. z pięcioma dziesiątemi częściami a nr. 2. i 3. z całkowitą ilością kapitałów, w ogólnej sumie kapitału 1,131.459 zł. 44 c.

Telegramy.

Tryest, 2. marca. Wyszedł dzisiaj znowu dziennik *Il Tempo* i podał uchwałę wyższego sądu krajowego, na mocy której zarzut spisku w zamiarach zbrodniczych okazał się niedostatecznie ugruntowanym, i przeto bez względu na inne punkta oskarżenia zniesienie aresztu śledczego zawyrokowano.

Fiume, 1. marca. Najwyższa tabula sądowa zatwierdziła uchwałę zagrabskiej tabuli sądowej, na mocy której Rezza, redaktor *Gazetta di Fiume*, został obwiniony o zaburzenie publicznej spokojności i osadzony w więzieniu śledczem.

Drezno, 2. marca. Księżniczka Sydonia, córka Ich król. Mości, urodzona 1834, umarła na tyfus wczoraj o godzinie ½ 8 wieczorem.

Bruxela, 2. marca. Według dzisiejszej *Independance* Cesarz Napoleon pisał do pana Renan, zapewnił go o swojej sympatyi i wezwał, aby się z ministrem spraw wewnętznych porozumiał względem otwarcia nanowo swoich prelekcyj. Donosi także *Independance* o nowych ostrzeżeniach prasowych.

Turyn, 1go marca. Ricasoli podał się do dymisyi; Król jeszcze prośby nie przyjął.

Belgrad, 1. marca. Tutejszy dziennik *Vidovdan* polemizuje w artykule urzędowym z dziennikiem *Journal de Constantinople* i dowodzi, że najnowsze oświadczenie Serbii zgadza się z czynnościami, których podstawy szukać należy w nabytej i zagwarantowanej autonomii.

Paryż, 2. marca. Na wczorajszem posiedzeniu senatu zabierał książę Napoleon głos w sprawie włoskiej i żądał niezwłocznego rozwiązania kwestyi rzymskiej. Papiestwo — mówił — niczego spodziewa się niczego po Francyi, ale ma nadzieję, że czas sprowadzi obcą interwencyę. Wojska francuskie zmuszone są bronić rządu rzymskiego, który niesprzyja Cesarzowi. Książę zakończył swoją mowę, żądając ewakuacyi Rzymu z gwarancyą finansowej i duchowej niezawisłości Papieża. — Billault oświadczył, że rząd weźmie tę kwestyę w innym czasie pod rozwagę, dodał jednakże, że polityka rządu — co do wskazanego właśnie celu — nie ma nic spólnego ze zdaniem księcia.

Dzisiejszy *Constitutionnel* wątpi, by sprawozdanie Jouvenela względem dotacyi jenerała Montaubana wyrażało prawdziwą opinię izby. (Wczorajszy telegram był mylny, gdyż nie ciało prawodawcze, lecz dopiero komisya izby odrzuciła odnośny projekt.)

Przegląd polityczny.

Lwów, 4. marca. Niemając dziś z wiadomości krajowych nic zgoła, coby z jakiegokolwiek względu zasługiwało na uwagę publiczną, zmuszeni jesteśmy pominąć zupełnie krajową część naszej kroniki i przejść bezpośrednio do wiadomości zagranicznych.

Z tych zdaje nam się najpierwej zasługiwać na wzmiankę wieść obchodząca najbliżej naszą monarchyę. W gazecie kolońskiej znajdujemy telegram z Wiednia z doniesieniem, że hrabia Rechberg wyprawił do posła austryackiego hrabi Karolyi w Berlinie nową notę datowaną z 24. lutego w sprawie reformy związku niemieckiego, a wiadomość tę potwierdza także dzisiejsza *Presse*, podając oraz niektóre szczegóły z osnowy tej depeszy. Dokument ten ma dowodzić między innemi, że zastrzeżenie noty zbiorowej nie może być wcale tak pojmowane, jak to przedstawia nota Bernstorfa, lecz że wymierzone jest raczej przeciw zamiarowi tworzenia ściślejszej unii w obrębie związku, a oraz, że przeprowadzenie konstytucyi związkowej tak długo będzie niepodobnem, jak długo zjednoczenie ludu niemieckiego nie będzie miało dostatecznej gwarancyi w obec zagranicy.

Poczta zagraniczna przyniosła dziś wiadomości nieco ważniejsze. W senacie francuskim zabierał znowu głos książę Napoleon w sprawie rzymskiej, żądając niezwłocznego rozwiązania tej kwestyi. Książę przedstawiał, że stolica apostolska nie spodziewa się niczego po Francyi, lecz liczy na przypadek obcej interwencyi; że wojsko francuskie zmuszone jest bronić rządu papieskiego, który wcale nie sprzyja Cesarzowi, i że przeto wypada koniecznie odwołać załogę francuską z Rzymu, zabezpieczając tylko finansową i duchowną niezawisłość Papieża. Jest to więc formalny wyrok na świecką władzę Ojca św., wydany wbrew wszelkim zapewnieniom życzliwości i opieki, jakiemi niedawno jeszcze tak uroczyście uśmierzał gabinet tuilerski obawy kuryi rzymskiej. Jakżeż pogodzić ten głos kuzyna cesarskiego z całą dotychczasową polityką Cesarza Napoleona? Wprawdzie oświadczył zaraz p. Billault, że polityka rządu w tej sprawie nie ma nic spólnego ze zdaniem księcia, ale czyż w takim razie mógłby książę podnosić tak śmiało głos przeciwny wprost zamiarom swojego rządu? Jest to coś na kształt komedyi politycznej, której główna osoba odstąpiła na chwilę swoją rolę innemu artyście dla złudzenia publiczności. Obok tej mowy jest ciągle jeszcze sprawa hrabi Pelikao przedmiotem powszechnej ciekawości, a samo odrzucenie odnośnego projektu w komisyi, nie zaś w ciele prawodawczem, jak mylnie donosił telegram wczorajszy — zrobiło tak wielkie wrażenie w stolicy, że nawet giełda przeraziła się tą wiadomością. Wprawdzie obiecują sobie jeszcze, że przy rozprawach w ciele prawodawczem może ta sprawa wziąć pomyślniejszy obrót, ale w istocie mała jest nadzieja, by izba zechciała obalić uchwałę swojej komisyi, i kompromitować tym sposobem swoją powagę w obec całego kraju. Trzecią nakoniec sprawą, która w wysokim stopniu porusza drażliwą ludność Paryża, jest zamknięcie prelekcyi pana Renana, który dawniej doznawał szczególniejszej protekcyi ze strony Cesarza. Jakoż i teraz zapewnia *Indep. belge*, że Cesarz miał pisać do pana Renan, zapewniając go o swojej sympatyi, i wzywając, by porozumiał się z ministrem spraw wewnętrznych względem rozpoczęcia nanowo swoich prelekcyj; ale zarazem znachodzimy także w dziennikach francuskich wiadomość, że p. Renan miał się już podać do dymisyi z posady profesora.

Również ważną wiadomość przyniósł dziś telegram z Turynu z 1. b. m.: baron Ricasoli miał się podać do dymisyi, której jednakże Król jeszcze nie przyjął. Jak się pokazuje więc, nie sprzeciwia się Król stanowczo ustąpieniu barona, lecz zatrzymuje go tylko chwilowo dla niewiadomych jeszcze powodów. Tym sposobem zaczyna się wreszcie sprawdzać powtarzana od kilku miesięcy wróżba upadku gabinetu Ricasolego. — Z Rzymu przyniosły dzienniki wiadomość o dwóch demonstracyach, jednej na cześć Ojca św. na Monte Pincio, gdzie ludność rzymska witała Papieża okrzykami najszczerszego przywiązania, a drugiej wyprawionej na Forum, gdzie na wezwanie komitetu narodowego zgromadzali się dwukrotnie zwolennicy unii włoskiej na tak zwaną promenadę karnawałową; ale papiescy i francuscy żandarmi zmusili tłum do rozejścia się i uwięzili przy tej sposobności kilku ludzi.

Saska familia królewska poniosła znowu dotkliwą stratę; dnia 2. b. m. umarła na tyfus księżniczka Sydonia, córka królewska urodzona w r. 1834.

Książę Brabancyi wybiera się w podróż do Hiszpanii, gdzie zamyśla dłuższy czas zabawić. Jak wieść niesie, podejmuje książę tę podróż po części dla poratowania zdrowia, a po części dla skuteczniejszego poparcia układów handlowych między Belgią i Hiszpanią.

W Królestwie Polskiem zaczyna rząd zwalniać stopniowo ostre przepisy stanu wojennego. *Gazeta warszawska* przyniosła dziś rozporządzenie oberpolicmajstra, które przepisuje dopiero od godziny 11stej w nocy noszenie latarki i przedłuża termin zamykania miejsc publicznych. Obchód rocznicy zeszłorocznych wypadków w Warszawie w dniach 25. i 27. lutego odbył się w cichości po kościołach bez najmniejszego zakłócenia spokojności i porządku.— Sprawa oczynszowania włościan ma podług doniesienia dzienników postępować dość opornie osobliwie w samej Rosyi. W wielu miejscach uchylają się chłopi od wszelkich ugód tak dla braku zaufania do panów jak i w nadziei dalszych koncesyj, a tam, gdzie przeprowadzono już ugodę, żalą się właściciele dóbr na nieregularne wypłacanie czynszów. Groźniejszych jednak zaburzeń włościańskich nie było już nigdzie w tych czasach.

Sprawy krajowe.

Wiedeń. (Dar Jej Mości Cesarzowej.) Jej Mość Cesarzowa raczyła klasztorowi Benedyktynek w Przemyślu udzielić wsparcie w kwocie 100 zł.

(Posiedzenie izby deputowanych z dnia 28. lutego i 1. marca.)

Prezes dr. Hein.

W loży dworu obecny jest Jego król. Wysokość książę Waza. Na ławie ministeryalnej zajęli miejsce pp. Schmerling, Mecsery, Plener, Lasser i naczelnik sekcyjny Rizy.

Na początku posiedzenia izba przystąpiła do wyboru nowego członka do wydziału finansowego; wiceprezes Hasner obrany został na przewodniczącego tegoż wydziału.

Projekt rządowy o nałożeniu podatku na promesy odesłano do wydziału finansowego.

Na porządku dziennym znajduje się sprawozdanie wydziału do organizacyi sądowej wysadzonego względem wniosku dodatkowego dep. Klaudi o zakaz powierzania władzy prawodawczej, lub sądowej organom policyjnym i administracyjnym i o zniesienie §§. 7., 11., 12. 13, i 14. cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 roku.

Sprawozdawca dep. Gschier wnosi, ażeby izba co do pierwszej części projektu Klaudego przeszła do porządku dziennego, zarazem jednak wezwała rząd o złożenie projektu do prawa policyjno-karnego; zaś co do drugiej części wnosi, azeby całe rozporządzenie cesarskie z dnia 20. kwietnia 1854 zniesione, a natomiast rozporządzenie cesarskie z dnia 11. maja 1851 r. praktykowane zostało.

Dep. Klaudi, przemawiając w obronie wniosku swego, wyraził się w ten sposób, iż od chwili wydania dyplomu cesarskiego z dnia 20. grudnia 1860 r. i programu ministeryalnego wkrótce potem wydanego, zdawało mu się, że rządy absolutne w Austryi ustały, a miejsce zastąpiły rządy konstytucyjne, w obec których władanie biórokracyi równie jest niemożliwe jak i despotyzm policyjny. Bo tylko rząd absolutny potrzebuje owej wszechwładzy dla przytłumienia wszelkiego oporu, na który koniecznie natrafić musi, ponieważ uciemiężenie woli indywidualnej, jakiego się rząd takowy dopuszczać musi, naturze ludzkiej jest przeciwnem. Dlatego też w państwie absolutnem policya jest wszechwładną, przywłaszcza sobie władzę prawodawczą, jest zarazem oskarzycielem, świadkiem i sędzią, i wychodzi z tej zasady, ze wszystko, co nie jest wyraźnie pozwolone, jest zakazane, kiedy w państwie konstytucyjnem panuje zasada, że wszystko jest pozwolone, co prawo wyraźnie nie zakazuje. W końcu dep. Klaudi zgadza się z wnioskiem wydziału.

Dep. Herbst zgadza się na pierwszą część wniosków wydziału, drugą część zaś chciałby widzieć zmodyfikowaną, dlatego wnosi, ażeby propozycye Klaudego raz jeszcze do wydziału gwoli narady odesłane zostały.

Po krótkiem przymówieniu się Jego Excel. p. ministra Lassera izba zgadza się na wniosek dep. Herbst.

Do wydziału finansowego obrano dep. hr. Kińskiego 77 głosami, najwięcej głosów po nim miał dep. Mühlfeld.

Następnie dep. Herbst odczytał relacyę na wniosek dep. Taszka względem wypracowania projektu do prawa o obsadzeniu urzędów sędziowskich, adwokackich i notaryatów. Wydział wnosi, ażeby każdy przypuszczony był do wolnej praktyki adwokatury za złożeniem dowodów, iż posiada potrzebne ku temu kwalifikacye.

Dep. Fischer mówi przeciwko wnioskom wydziału, uważając, iż przypuszczenie każdego do adwokatury bez żadnych ograniczeń złe będzie miało skutki w praktyce.

Dep. Rechbauer broni wniosków wydziału. Po jego zaś przemówieniu posiedzenie zamknięte i do dnia 1. marca odroczone zostało.

Na posiedzeniu z dnia 1. marca prowadzono dalej rozprawy nad projektem wolnej praktyki adwokackiej. Dep. Giskra dowodził, iż wolne wykonywanie adwokatury za złożeniem dowodów potrzebnej kwalifikacyi jest żądaniem prawnem w państwie na prawie opartem. Motywa przeciwko temu przywodzone nie zasługują na żadną uwagę. W zasadzie przeto zgadza się zupełnie z wnioskiem wydziału, jedynie ze względów na potrzebę stanu przechodowego żąda, ażeby wolne wykonanie adwokatury zależało jeszcze od wypełniania niektórych warunków, które mówca podaje, wnosząc, ażeby takowe przesłane zostały właściwemu wydziałowi do zaopinowania.

Dep. Kremer mówi przeciwko wolności praktyki adwokackiej, państwo bowiem powinno mieć prawo obsadzania posad adwokackich.

Po przemowach dep. Wieser za wnioskiem wydziału, zaś wiceprezesa Hasnera będącego za tymże wnioskiem w zasadzie, lecz domagającego się zaprowadzenia pewnego przeciągu czasu jako przechodowego, zabrał słowo dep. Herbst jako referent wydziału, zgadzając się na wniosek dep. Giskry, który po oświadczeniu Jego Excel. p. ministra Lassera, iż rząd nie jest mu w zasadzie przeciwny i nie przywiązuje żadnej wagi do wykonywania patronatu adwokackiego, znaczną większością głosów przyjęty został.

(Dalszy ciąg nowych statutów banku narodowego austryackiego)

Według §. 22. bank eskontuje wexle trasowane i własne (sola wexle) bez względu na to czyli płacący wexel (akceptant) zamieszkuje w miejscu kasy eskontowej lub tylko wexel do wypłaty tamże przekazuje. Bank zatem eskontuje i tak zwane wexle domicilowane. W Wiedniu eskontuje bank wexle płatne w miejscach, w których się filie bankowe znajdują. Filie bankowe eskontować mogą wexle w Wiedniu płatne. Bank od czasu do czasu oznaczy takie obligacye długu publicznego lub ich kupony, o ile termin ich wypłaty nie sięga po za trzy miesiące, eskontować będzie. Bank nie jest obowiązany objawiać przyczynę odmówionego eskontowania. Bank pożyczać może (§. 23) na złoto, srebro, obligacye długu krajowego i obligacye indemnizacyjne, i na własne listy zastawne wydane przez oddział swój hipoteczny, nadto według możności swych środków pożyczać może na akcye w zupełności spłacone i na akcye pierwszeństwa takich przedsiębiorstw przemysłowych krajowych, których czysty dochód rękojmią państwa zaręczony został. §. 24. zostawia bankowi zupełną wolność stanowienia procentu i stopy eskontowej, bez względu na jakiekolwiek ograniczenia prawne w tym przedmiocie obowiązywać mogące. §. 25. przyznaje bankowi prawo przyjmowania w depozyt papiery publiczne, złoto, srebro i dokumenta, pod warunkami oznaczyć się mającemi. §. 26. przyznaje bankowi prawo przyjmowania pieniędzy, wexli i papierów publicznych, wszystko jednak bez opłacania od nich procentu, w czynnościach przekazowych *(Girogeschäft)* na rachunek bieżący; składający zaś będzie mógł dysponować niemi na drodze wystawionych asygnacyj *(cheque)* i odpisania na właściwej otwartej dla niego karcie rachunkowej *(Folium)*. Bank może odmówić żądaniu otwarcia karty rachunkowej bez objawienia przyczyny odmowy. Według § 27. kasy bankowe wydawać będą wzajemne na siebie asygnacye; asygnacye takowe mogą być cedowane, bank jednak nie jest odpowiedzialny za własnoręczność podpisów ani na cessyi *(Giro)*, ani na pokwitowanie *(Acquit)*. §. 28. stanowi iż do amortyzowania asygnacyi bankowych upoważniony jest trybunał handlowy lub senat handlowo-sądowy tego miejsca, w którego obwodzie asygnacya wypłaconą być ma. Postępowanie przy tem będzie takie same jak przy amortyzacyi wexli. Termin do amortyzacyi oznaczony na 45 dni od daty edyktu amortyzacyjnego. Według §. 29. wszystkie wypłaty czynione być muszą bankowi w banknotach lub w monecie prawny obieg mającej. Dyrekcya banku stanowi według §. 30. o przynależnościach jakie od różnych czynności z bankiem opłacane być mają. Według §. 31 bank obowiązany jest ogłaszać miesięcznie w gazecie wiedeńskiej wykaz stanu czynnego i biernego, co pół roku zaś przegląd rezultatu swych czynności. (C. d. n.)

Anglia.

Londyn, 28go lutego. (Kongres dobroczynności) Międzynarodowy kongres dobroczynności, który r. 1857 zebrał się w Frankfurcie, odbędzie się 4. czerwca w Londynie łącznie z „National Association for the Promotion of Social Science". Posiedzenia będą trwać dni 6. Następujące kwestye przyjdą pod obrady: 1) Czy państwo może mieć władzę moralnie zaniedbane dzieci odbierać rodzicom i zajmować się ich wychowaniem i utrzymaniem? 2) Czy uczęszczać do szkół gminnych powinno być obowiązkiem, i jak daleko obowiązek ten ma się rozciągać? Oprócz tego członkowie mają kongresowi udzielić sprawozdanie o stosunkach swojej ojczyzny, o ile te odnoszą się do zamiarów kongresu. Wystawa przemysłowa poda sposobność widzieć wiele wyrobów, które mogłyby polepszyć byt klas ubogich. Posiedzenia będą się odbywać w Berlington House. Składka członków wynosi gwineę.

(Manifestacye na Malcie.) Dnia 9. i 10. lutego odbyła się na wyspie Malcie manifestacya na cześć Ojca Ś. i Króla Franciszka. Słychać było okrzyki: niech żyje Król Papież, niech żyje Franciszek II. — Dzienniki turyńskie donoszą, że konzul piemoncki został od pospólstwa znieważony wraz z wieloma osobami, które tym okrzykom wzbraniały się wtorować.

(Rozprawy parlamentu z 25. lutego.) W izbie wyższej Earl Derby oświadczą, że w przyszły czwartek będzie interpelował ministra spraw zagranicznych względem kwestyi, której dotknął hr. Normanby, to jest, czy rząd otrzymał wiadomość o tej osobliwszej proklamacyi, którą niedawno w dziennikach neapolitańskich ogłoszono. Earl Russel: Może szanowny lord zawiadomi mię, gdzie znalazł tę proklamacyę. Earl Derby odpowiada, ze właśnie chciał zapytać, czy urząd spraw zagranicznych nie otrzymał względem tego wiadomości. Czytał proklamacyę w jednym z dzienników włoskich i w jednym z francuskich i nie wątpi, ze istnieje rzeczywiście. Jezeli jej szanowny Earl nie czytał, tedy z przyjemnością nadeszle mu jeden egzemplarz. (Jestto ta sama proklamacya, którą podaliśmy w nr. 50 naszej gazety). Earl Russel odwiada, że ani poseł angielski w Turynie, ani angielski konzul w Neapolu nic rządowi o tym przedmiocie nie donieśli.

W izbie niższej Griffith oświadcza, że w przyszły czwartek będzie interpelował podsekretarza spraw zagranicznych, czy nadeszły do rządu wiadomości o bezprawiach, których kilku Włochów dopuściło się na włoskim konzulu w Malcie, i czy poczyniono kroki, aby zajściom podobnym zapobiedz. Horsfall oświadcza, że dn. 11. marca zaproponuje, aby izba uznała, że teraźniejszy stan prawa narodów, ze względu na prawa i położenie neutralnych jest tak niedokładny, ze rząd powinien zwrócić na niego uwagę.

Seymour proponuje uchwalić rewizyę i skonsolidowanie ustaw, które odnoszą się do spraw kościelnych, a głównie nalega o reformę duchownych trybunałów sądowych. Prokurator jeneralny nie uznaje takiej abstrakcyjnej rezolucyi za stosowną, zapowiada bil względem reformy rozmaitych spraw kościelnych, między innemi aktem skonsolidowania aktów co do budowy kościelnej, zaczem Seymour wniosek swój odwołuje.

Francya.

Paryż. 28. lutego. (Posiedzenie senatu.) Posiedzenie senatu z dnia 25. lutego, było spokojniejsze, lubo książę Napoleon rzucił słowa pogardy tym, którzy usiłują wzbudzić ku niemu

nieufność Cesarza i w tym celu wystawiają ostatnie sceny w senacie jako jedynie ztad pochodzące, że senat oburzył się na widok powstającej linii młodszej Bonapartów, przeciwko linii starszej. Prócz barona Dupin mówili jeszcze kardynałowie Morlot i Mathieu za towarzystwem Św. Wincentego a Paulo. Ostatni twierdził, że minister spraw wewnętrznych wydał rozporządzenie swe przeciwko towarzystwu przed ukończeniem śledztwa. Minister Billault wykazał, że śledztwo poczęte zostało dnia 25. maja 1861 r., a rozporządzenie wydano dopiero dn. 20. października, a zatem dopiero po upływie ośmiu miesięcy. Billault w usprawiedliwieniu rozporządzenia Persignego wskazał na mocną organizacyę towarzystwa, i na wpływ jaki na lud wywierało. Rząd domagał się dla swej rekojmi, ażeby towarzystwo przyjęło na prezesa wysokiego dygnitarza kościelnego, czego towarzystwo jednak odmówiło, oświadczając, że nie jest towarzystwem francuskiem lecz kosmopolitycznem i ma zwierzchność w Rzymie rezydującą, chce zaś pozostać tem, czem jest. W obec takiego oporu powinność rządu jasno była skreśloną; nie mógł on ścierpieć takiej tajemnej władzy w państwie, bo władza takowa byłaby dla państwa niebezpieczną. Minister następnie wskazał na smutne skutki religijnej egzaltacyi, przypomniał jak trudno było zawsze utrzymać pokój między państwem a kościołem. Rząd chce ochraniać prawa kościoła i państwa, ochraniać nawet pragnie kierunek ducha religijnego, bronić jednak będzie każdej piędzi praw państwa w obec wymagań kościoła. Kardynał Mathieu przyznał wpływy i władzę towarzystwa Św. Wincentego, był jednak tego zdania, że ono dla rządu nie było niebezpieczne i jeżeli sprzeciwiało się warunkom rządowym, to jedynie dla tego, że cyrkularz ministra spraw wewnętrznych wszystko zwichnął. Jeżeli się ma do czynienia, dodał, z silnem stowarzyszeniem, złożonem z ludzi uczciwych, to trzeba postępować z ostrożnością. — W końcu mówił kardynał, iż spodziewać się można po słowach p. ministra, że załatwienie tej sprawy lepiej wypadnie jak się dotąd zdawało.

(Układy handlowe z Prusami.) Dziennik *le Pays* donosi, że rząd Francuski przystał na propozycye rządu pruskiego co do traktatu handlowego zawrzeć się mającego, można zatem traktat ten uważać jako ostatecznie zawarty. Że zaś przystąpienie doń państw związku celnego żadnej nie ulega wątpliwości, przeto zamiany ratyfikacyj w krótce spodziewać się można.

Belgia.

Bruxela, 26. lutego. (Podróż księcia Brabancyi.) Doniesienie o zapowiedzianej podróży księcia Brabancyi potwierdzają z urzędu. Książe bez swojej małżonki wsiędzie 4. marca w Southampton na okręt, a d. 8. przybędzie do Gibraltaru; ztąd uda się do Sewilli i zabawi dłuższy czas w pałacu księcia Montpensier, wuja swego. Zdaje się, że stan zdrowia księcia nie jest jedyną tej podróży przyczyną, ale zarazem podniesienie stosunków handlowych między Belgią a Hiszpanią.

(Izby belgijskie) Dyskusya nad budżetem spraw wewnętrznych trwała w izbie deputowanych cały miesiąc. Ani jedna poprawka nie została przyzwolona. Na ostatnich posiedzeniach zatrudniała się izba kwestyą sporną względem interwencyi duchowieństwa w szkółkach ludowych, wkrótce ten przedmiot znowu ma przyjść pod debaty, chociaż prawdopodobnie bez skutku. Nivelles, rodzinne miasto niedawno zmarłego D. Seutina postanowiło postawić pomnik temu sławnemu chirurgowi.

Włochy.

Rzym, 22. lutego. (Manifestacye w Rzymie.) Właśnie wczoraj gdy elegancki świat rzymski rozpoczął przejazdki spacerowe na wzgórku Pincio, Ojciec Ś. po południu pokazał się w tłumie spacerujących. Wysiadł on na piazze del Popolo i żwawo wszedł na pagórek 600 stóp wysokości; powóz jego postępował za nim zwolna. Przy łagodnej porze wiosennej zebrało się nadzwyczaj wiele ludzi w plantacyach ogrodowych, zwłaszcza, że to był czwartek, dzień wolny od nauki dla szkolnej młodzieży. Zebrano się więc zaraz w liczne kółka przy okrzykach Niech żyje Pius IX. Papież i Król! i t. p.

Turyn, 24. lutego. (Ministeryum turyńskie.) Stosunek Króla do Ricasolego jest taki, że ministeryum wcześniej lub poźniej ustąpić musi, chociaż między Ricasolim a Wiktorem Emanuelem nie przyszło do scen gwałtownych, jak dzienniki pisały. Wiktor Emanuel nie chce użyć środków namiętnych, a ludzie powołani do zastąpienia Ricasolego popierają ten zamiar królewski, szczególnie zaś Ratazzi. Ricasoli zdaje się być rzeczy swej tak pewny, iż się o to wcale nie troszczy, i zdawałoby się iż mniema, że ministeryum jego kilka się jeszcze miesięcy utrzyma. Szczerze on jest o tem przekonany, że opatrzność przeznaczyła go do załatwienia sprawy rzymskiej. Chociaż w chwili obecnej żadna może zmiana nie zajdzie, to jednak krąży następująca lista nowych ministrów: Ratazzi, sprawy wewnętrzne, Lafarina, sprawy zewnetrzne, Lamarmora, wojny, Lanza, finansów. Della Rovere, obecny minister wojny zastąpiłby zaś Lamarmorę w namiestnictwie Neapolitańskiem.

Niemce.

(Sprwy związku niemieckiego w izbach pruskich.) Niemiecka komisya izby deputowanych uchwaliła wniosek następujący:

Izba deputowanych uznaje za potrzebne:

1) aby przy naglącej reformie niemieckiej konstytucyi związkowej trwały stosunek związkowy między państwami austryackiemi a innemi krajami Niemczy utrzymany został;

2) aby w obec tego związku Prusy, jakoteż inne państwa niemieckie nietracąc swojej wewnętrznej samodzielności połączyły się w przedmiocie spraw wojskowych, dyplomatycznych i handlowo politycznych w związek ściślejszy, w którymby korona pruska przewodniczyła jednolitemu rządowi związkowemu, a wspólna reprezentacya narodowa miała udział w prawodawstwie i odpowiednią konstytucyi kontrolę nad rządem związkowym prowadziła;

3) aby królewski rząd państwa w zupełnem przeświadczeniu o swojem powołaniu niemieckiem uważał jawnie tę polityczną organizacyę związku jako główny cel swojej polityki, i aby łącznie z państwami niemieckiemi starał się o jej urzeczywistnienie.

Radzca legacyi Hepke reprezentował na tem posiedzeniu ministeryum spraw zagranicznych. Minister hr. Bernstorff nie był obecny. Komisarz oświadczył, że rząd państwa nie zgadza się ani na motywa ani na rezolucyę. *Nat. Ztg* pisze: że w skutek tego oświadczenia kilku członków komisyi wyraziło się, że już nie ma nadziei aby przyszło z rządem do porozumienia względem zapowiedzianego wniosku. Zaproponowano więc odwołać uczynioną rządowi koncesyę, co do prawności istnienia sejmu związkowego.

Dania.

(Posiedzenie w izbach.). Na posiedzeniu duńskiej rady państwa d. 26. lutego toczyły się dalsze rozprawy nad projektem do ustawy celnej. Na zapytanie Blixen Finckego minister wyznań Monrad odpowiedział, że wczorajsze oświadczenie ministra finansów (jakoby rząd nie miał zamiaru przenosić granicę celną nad Eiderę) nie nastąpiło w skutek not prusko-austryackich. Jeszcze naówczas gdy przedłożono projekt do ustawy, oświadczono, że ustawą ma obowiązywać w całej monarchyi. Stany holsztyńskie mają prawo wynurzyć się co do zmian ustawy celnej, i ma nadzieję, że granica celna nadal będzie mogła nad Elbą pozostać. W końcu projekt do ustawy przekazano wydziałowi z 9 członków.

Rosya i Królestwo Polskie.

Warszawa, 1. marca. (Zwolnienie przepisów stanu wojennego.) *Gazeta warszawska* podaje następujące rozporządzenie oberpolicmajstra:

Na zasadzie rozporządzenia władzy wyższej, podaje do powszechnej wiadomości, że z dniem 28. lutego r. b. znajdujący się na mieście w porze nocnej, dopiero po godzinie 11tej w latarki oświetlone opatrzeni być winni; — że restauracye, cukiernie, kawiarnie, handle i inne t. p. zakłady mogą być otwarte do godziny 10ej wieczorem; szynki zaś wódczane od godziny 6ej z rana do godziny 8ej wieczorem, z pozostawieniem atoli prawa władzy policyjnej co do szynków niektórych skrócenia tego terminu, gdy uzna potrzebę. — Warszawa dnia 16. (28.) lutego 1862 r. — Jenerał-major, Piłsudski.

Petersburg, 22. lutego. (Zwinięcie wydziału oświecenia publicznego.) Najjaśniejszy Pan, zatwierdziwszy najwyżej na dniu 27. grudnia (v. s.) 1861 r. roztrząśnięty w departamencie do spraw Królestwa Polskiego w radzie państwa, projekt utworzenia komisyi rządowej wyznań religijnych i oświecenia publicznego w Królestwie, jednocześnie najwyżej rozkazać raczył: z powodu oddania całego wydziału naukowego w Królestwie pod zarząd nowo-utworzonej komisyi i wyjęcia czynności do tego wydziału należących z pod zawiadywania ministerstwa oświecenia publicznego w cesarstwie, — zwinąć istniejący przy departamencie oświecenia publicznego wydział do powyższych czynności.

(Dekret na księcia Piotra Dołgoruki.) Dzienniki ogłaszają zatwierdzony przez Cesarza wyrok na księcia Piotra Dołgorukowa, który obecnie znajduje się w Londynie. Ponieważ rozkazowi Cesarza, by niezwłocznie do Rosyi powrócił, jawnie nieposłuszeństwo okazał, został skazany na utratę wszelkich praw obywatelskich i na zawsze z Rosyi wywołany.

(Nowe uniformy.) W Petersburgu zapowiadają nowy rozkaz cesarski względem umundurowania i uzbrojenia armii. Kaska mają być podobne do hiszpańskich. Całą różnicę pomiędzy gwardyą a wojskiem liniowem ma stanowić kolor, u gwardyi biały, u wojska liniowego ciemno zielony. Ma ustać rozmaitość kształtu orłów, równie jak innych ozdób. Jak największe uproszczenie zdaje się przewodniczyć zamiarowi.

Kolej żelazna z Dynaburga do Kowna będzie otwarta d. 1 czerwca b. r., o czem z urzędu ogłoszono.

Ostatnie wiadomości.

Turyn, 2. marca. (Na Paryż.) „Opinione“ donosi: Król przyjął dymisyę Ricasolego i poruczył Rattazemu złożyć nowy gabinet. Być może, że ministeryum będzie tylko zmodyfikowane. Garybaldi przybył do Genuy; komitet Providemento przygotowuje bankiet.

Rzym, 2. marca. W piątek była tu nowa demonstracya; Francuzi występowali pojedynczo.

Berna, 2go marca. Na żądanie Francyi, ażeby z ogólnej sumy wynagrodzenia w sprawie Ville la Grand, wynoszącej 4800 fr. zapłaciła Szwajcarya $^2/_3$ a Francya $^1/_3$ część, odpowiedziała rada federacyjna, że Szwajcarya, aby położyć koniec targom, wypłaci całe wynagrodzenie Sabaudom w sumie 4350 fr., zostawiając opinii publicznej sąd o słuszności swojej sprawy.

Haiti, 11. lutego. Odkryto tutaj spisek dla obalenia prezydenta Geffrarda. Spiskowi zostali uwięzieni i skazani. Naczelnik spisku miał być w pomyślnym razie mianowany prezydentem. Geffrard wydał proklamacyę, w której chwali zachowanie się ludności.

Wiadomości handlowe.

Lwów, 4. marca. Na wczorajszy targ przypędzono 164 wołów, mianowicie z Pomorzan 24 sztuk, z Dawidowa 16, z Krystynopola 12, z Bóbrki 2 stada po 9 i 23 sztuk, z Narajowa 13, z Bełzca 18 a z Czyszek 49 sztuk. Z tej liczby sprzedano — jak nam donoszą — na targu 148 sztuk na potrzeb miasta i płacono za woła, mogącego ważyć 270 ℔ mięsa i 30 ℔ łoju, 60 zł.; sztuka zaś, którą szacowano na 390 ℔ mięsa i 70 ℔ łoju, kosztowała 100 zł.

Przyjechali do Lwowa.

Dnia 4. marca.

Hotel rosyjski: PP. Hr. Ożarowski Konst., z Lackiego. — Hr. Komorowski Wład., z Bilinki.

Hotel angielski: Kamiński Ign., dr. praw, z Stanisławowa. — Brzeżany Maur., z Kończak.

Hotel europejski: Drohojewski Wład., z Namoża.

Pod koleją żelazną: Audikowski Jan, dziekan, z Ohludowa.

Wyjechali ze Lwowa.

Dnia 4. marca.

PP. Hr. Dieduszycki Adam, do Niesłuchowa. — Lipiński Antoni, do Chlebowic. — Wołodkiewicz Wiktor, do Podwysocka.

Spostrzeżenia meteorologiczne we Lwowie

Dnia 3. marca 1862.

Pora	Barometr w mierze parys. sprowadzony do 0° Reaum.	Stopień ciepła według Reaum	Stan po wietrza wilgotnego	Kierunek i siła wiatru	Stan atmosfery
7. god. zrana	321.72	— 3.8	91.4	południowy sł.	pochmurno
2. god. po poł.	321.08	+ 4.6	65 1	„ „	„
10. god. wiecz.	321 02	+ 2.1	82 5	„ „	„

Wieczor deszcz 0.‴64.

Kurs lwowski.

Dnia 4. marca		gotówką zł.	gotówką c.	towarem zł.	towarem c.
Dukat holenderski	wal. austr.	6	46	6	52
Dukat cesarski	„ „	6	47	6	53
Półimperyał zł. rosyjski	„ „	11	19	11	32
Rubel srebrny rosyjski	„ „	2	14	2	16
Talar pruski	„ „	2	4	2	6
Polski kurant i pięciozłotówka	„ „	—	—	—	—
Galicyj. listy zastawne w. a. za 100 zł.	bez kuponów	79	53	80	13
„ „ „ m. k. za 100 zł.	bez kuponów	83	53	84	13
Akcye gal. kol. żelaz Karola Ludwika	bez kuponów	195	25	197	—
Galicyjskie obligacye indemnizacyjne	bez kuponów	69	27	69	83
5% Pożyczka narodowa	bez kuponów	83	50	84	33

Telegrafowany kurs wiedeński papierów i weksli.

Dnia 4. marca.

Z pożyczki narod. po 5% za 100 złr. 84.05. Metaliki po 5% za 100 zł. 70 35; po $4^1/_2$% za 100 zł. —.—; po 4% za 100 zł. —.—. Obligacye indemnizacyjne: Niższej Austryi po 5% za 100 zł. — ; Węgier —.— Galicyi —.—; Bukowiny —.—; Akcye Banku narodowego sztuka 826 —; Instytutu kredytowego dla handlu i przemysłu 198.80; niższo-austr. towarzystwa eskomtowego —.

Listy zastawne. Galic. instyt. kred. po 4% za 100 zł. —.—.

Wexlowy. Za 100 zł. południowo niemieckiej waluty —.—. Lipsk za 100 talarów —.—. Londyn za 10 funtów szterl. 137.90. Medyolan za 100 zł. waluty austryack. —.—. Paryż za 100 fr. —.—.

Kurs złota. Dukaty ces. mennicze 6.55. dukaty ces. pełnej wagi —.—. korony —.—, półkorony —.—. Srebro 136 50.

KRONIKA.

Ceny mięsa wołowego

dla ludności chrześciańskiej we Lwowie od dnia 1. marca 1862.

Tutejsi rzeźnicy i rzeźniczki podali na bieżący tydzień następujące ceny rozmaitych gatunków mięsa:

1 funt wiedeński za krajcary w walucie austryackiej.

Nazwisko	Miejsce		Polędwica	Rozbratel	Pieczeń	Ozór	Ogon	Krzyżówka	Pieczeń biała	Krajówka	Usztyk	Kark	Szponder	Grube żebro	Pół-żebro	Łopatka	Piers (brust.)	Części przydane od łytki i głowy	Uwaga
Frankowska Joanna	Cela nr. 1	W jatkach murowanych na krakowskiem	30	22	22	26	18	22	22	20	20	18	19	19	19	19	20	19	
Żelichowski Jan	„ 2		36	22	22	20	18	22	22	22	20	18	18	18	18	18	18	18	
Motylewski Franciszek	„ 3		35	23	23	25	20	24	23	24	21	20	20	20	20	20	20	20	
Sidorowicz Stanisław	„ 4		35	24	24	35	21	24	24	24	21	21	22	21	21	21	22	21	
Kohmann Antoni (syn)	„ 6		35	24	24	30	20	24	24	24	21	20	20	20	20	20	20	20	
Solska Józefa	„ 8		35	24	24	30	20	24	24	24	20	20	22	20	20	20	22	20	
Hachlewska Apolonia	„ 9		35	22	22	30	18	22	22	22	19	19	19	19	19	19	19	19	
Zaworska Agnieszka	„ 10		30	22	22	20	18	22	22	22	20	18	18	18	18	18	18	18	
Kohmann Antoni (ojciec)	„ 11		35	24	24	30	20	24	24	24	21	20	22	20	20	22	22	20	
Łępicki Maciej	„ 12		30	22	22	20	18	22	22	23	20	20	20	20	20	20	20	20	
Motylewski Wojciech	„ 13		30	23	23	25	20	23	23	23	20	19	19	19	19	20	20	19	
Mokrzycki Jędrzej	„ 14		30	23	23	25	20	22	22	23	21	20	20	20	20	20	20	20	
Michoński Franciszek	„ 15		30	22	22	30	19	22	22	22	20	19	19	19	19	20	20	19	
Jakubiczka Piotr	„ 16		30	22	22	30	18	22	22	23	20	18	18	18	19	19	19	18	
Frankowska Anna	„ 2	W jatk. na halick.	30	24	24	30	20	23	24	24	21	20	20	20	20	21	20	20	
Motylewski Klemens	„ 3		30	24	24	28	19	24	24	24	21	19	19	19	20	19	20	19	
Kinzler Antoni	„ 6		26	20	20	20	18	20	18	20	18	18	18	18	18	18	18	18	
Rożniatowicz Kazimierz	„ 9		28	22	22	20	18	22	22	22	21	18	18	18	18	18	18	18	
Pordes Berl	w budzie nr. 1	na Chorążcz.	30	21	21	20	17	21	21	21	20	17	17	17	17	17	17	17	
Schrenzel Feiwel	„ 9		28	22	22	20	18	22	22	22	21	18	18	18	18	18	19	18	
Tafel Boruch Majer	„ 17		27	21	21	19	17	21	21	21	19	17	17	17	17	18	17	17	
Teteles Hersz	„ 10		28	22	22	22	17	22	22	22	20	17	17	18	18	18	18	17	
Gołębski Antoni	„ 2	przy jatkach krakows.	30	22	22	30	20	22	22	22	21	18	19	19	19	19	19	19	
Gurski Józef	„ 4		30	23	23	30	18	23	23	23	21	19	19	19	19	19	19	19	
Romanowska Marya	„ 5		30	22	22	30	19	22	22	22	20	19	19	19	19	20	20	19	
Mokrzycki Karol	„ 6		35	22	22	30	20	24	22	24	21	20	20	20	20	20	20	20	
Danielski Franciszek	„ 7		30	22	22	30	19	22	22	22	20	19	19	19	19	19	19	19	
Lipanowicz Jakób	„ 8		35	22	23	25	19	22	22	23	21	19	19	19	19	19	19	19	
Niewiadomski Walenty	„ 11		30	23	23	20	20	23	23	23	22	20	20	20	20	20	20	20	
Ostrowicz Amalia	„ 21		35	23	23	30	18	23	23	23	21	20	20	20	20	20	20	20	
Kugel Chaim Berl	„ 19		30	22	22	20	18	22	22	22	20	18	18	18	18	20	18	18	
Pordes Berl	„ 20		30	22	22	22	18	22	22	22	20	18	18	18	18	18	18	18	
Eichler Majer	„ 14		30	21	21	20	18	21	21	21	20	18	18	18	18	18	18	18	
Schrenzel Feiwel	„ 13		26	22	22	19	18	22	22	22	20	18	18	18	18	18	18	18	
Blasberg Dawid Majer	„ 12		30	22	22	30	18	22	22	22	20	18	18	18	18	18	18	18	
Hartel Jacob Hersch	15 koło św. Anny		30	19	20	30	18	20	20	20	19	18	18	18	18	18	19	18	
Pordes Berl	16 „ „ Antoniego		22	18	19	19	19	19	19	19	18	17	17	17	17	17	17	17	
Kugel Leiser	3 przy jatkach krakow.		28	20	20	20	18	22	22	22	20	18	18	18	18	18	18	18	

Z urzędu targowego stołecznego miasta
Lwów, dnia 1. marca 1862.

Główny Redaktor *M. Szrzeniawa Sartyni.*

Z c. k. galic. drukarni rządowej.